

PRJATKOWANJE, dnja 08.07.2018 w Hochozy

Luba serbska wósada, słowa kjarliža, kótaryž smy rowno spiwali, jo Fryco Rocha pśełozył do serbšćiny. Pokazka na nimski pochod teksta dawa njeserbski pśizuk někotarych słowow, na pśikład: "Lej, wy tatanje, co wy wótlěkašo?" Ale za Fryca Rochu jo wopśimješe teksta Matthäusa Apellesa von Löwensteina wažnjeje nježlic serbski pśizuk. Togodla teke njejo nowu melodiju za kjarliž komponěrował, ale jo pśiwzeł Löwensteinowu, lěcrownož se njegóži za serbsku rěc. Žinsa by młogi sociolog to wósebnje chwalił, ako znamje za akcepancu drugeje kultury. W casu Rochy pak njejo měł nichten kontakt a wobwliwowanie kulturow mjazy sobu za wósebnosć, ale za normalne. Saxophon pochada z USA, akordeon z Awstriskeje, gitara ma arabisko-nimski pochod. Dawno znate wěcy ako nowosć pśedawaš, jo wašnja našogo casa, w kótarymž zazdašim stawizniske nazgónjenja njejsu žeń a mjenjej wažne za našu eksistencu. Ale globalizaciju su znali južo naše předowniki. Wóni su jim gronili "mjazynarodne kontakty". Předna mjazynarodna nabóžnina jo kšescijaństwo. Ako smy žinsa w ewangelionje po Matejusu slyšali, žašo Jezus swójim wuknikom: "Žišo a wugótujšo wšykne ludy k mójim wuknikom." K tomu pišo ewangelist Lukas w Posolskich statkach we 8. stawje slědujuce. Te słowa su teke prjatkarski tekst za žinsa: (Apost.8,26-39):

A togo Kněza janžel gronjašo k Filipoju: Stań a ži k popołdnu na tu drogu, kenž wót Jeruzalema doj wježo do Gazy, kótaraž wježo pśez pusty kraj. A wón jo se wupórał na drogu. A lej jaden muž z Etiopiskeje, komornik a wusoki zastojnik etiopiskeje kralowki Kandake, kenž běšo doglědował wšych jeje pokładow, ten běšo pśišel do Jeruzalema se Bogoju módlit. A wroši se zasej domoj a sejžešo na swójom wózu a cytašo togo profeta Jezajasa. Duch pak žašo k Filipoju: Ži tam a pśistup k tomu wózoju. Filip pak pśibežecy slyšašo, a ž wón profeta Jezajasa cytašo a žašo: Rozmějoš ty teke, což cytaš? Wón pak wótegronijo: Kak by to mógał, gaž mnjo ncht to njewucy? A pšosašo Filipa, aby na wóz zastupił a se k njomu sednuł. Městno pisma pak, kenž cytašo, běšo to: *Wón bu hejnak wójca k zarězanju wježony a ako jagnje pśed swójim scigarjom nime jo, tak njejo wótwórił swóju gubu. We jogo pónižnosći su jogo zasuzenje wótwzeweli; chto bužo pak jogo rod zlicyš? Pšeto jogo žywjenje su wzeli wót zemje pšec.* Ten komornik Filipoju žašo: Ja ší pšosym, wót kogo groni to ten profet? Wót sebje samego abo wót někogo drugego? Filip pak wótwóri swóje wusta a zachopi wót togo pisma, a prjatkowašo jomu ten ewangelion wót Jezusa. A gaž běšo něnto wóttam ducy, pśížechu k jadnej wóže; a ten komornik žašo: Lej, how jo wóda, co zajžujo, aby ja se dał dupiš? Filip pak žašo: Jolic wěriš z cejeje wutšoby, ga jo pśiwdane; wón pak wótegronjecy žašo: Ja wěrim, a ž Jezus Kristus Bóžy syn jo. A kazašo z wózom wustaš, a wónej stupaštej wobej do wódy doj, Filip a ten komornik, a wón dupišo jogo. Gaž wónej pak z wódy wustupištej, jo Duch togo Kněza Filipa wuwjadł a komornik njewižešo jogo wěcej a šěgnješo pó swójej droze z wjaselím dalej.

Ten kněz žognuj na nas swóje słowa. Hamjeń.

Lube bratši a sotšy!

Snaž mysli něnto młogi mjazy nami nostalgiski: Gaby žinsa ga teke tak lažko było, luži misioněrowaš, jim wěru do Jezusa pśibližyš, abo jich wugótowaš k wuknikom Kristusa! Ale nostalgiske poglědnjenje měša cesto kusk spominanja na dobre nazgónjenja ze zachadnosći ze žycenjami za žinsa a witše. Cesto njegleđa nostalgikař dosć derje na napšawdosć. Na

wjelikem plakaše w Knorawje stoj: "Nowy Testament dermo pominaš!" Zgótowař plakata pokažo dobru wólu, chósébuskich luži misioněrowaš, ale to w stilu modernego pśedawarja, kenž njewabi z kawalitu swójego produkta, ale z tym až jo taki tuni. Som se spominał pśi tom na stary žort:

Nowy farař jo se kšěł teke na wšednem žywjenju luži swójeje wósady wobželiš. Togodla jo raz šel z dwěma mužoma na kackowu góntwu. Su sejžili na brjoze jazora w sćinje a su cakali na kacki. Naraz jo lěšeła jedna mimo. Jaden muž jo stšělił. Trjefjona kacka jo padnuła do wódy. Muž jo šel nad wódu po kacku a jo pšišel z njeju zasej slědk. Farař jo se žiwał, ale wšykne tšo su cakali dalej w sćinje na kacki. Ako jo dalšna kacka mimo lěšeła, jo stšělił drugi muž. Zasej jo trjefjona kacka do wódy padnuła, zasej jo góntwař šel nad wódu pó kacku a jo pšišel z njeju slědk. Zasej jo se farař wjelgin žiwał, ale wšykne tšo su cakali dalej w sćinje na kacki. Ako jo tšeša kacka mimo lěšeła, jo farař sam stšělił. Wón jo teke trjeřił a jo kšěł nad wódu pó kacku hyš. Ale za jadnym mejtarjom jo se pódnuřił w jazorje. Toš jo gronił jaden muž drugemu: "Jo, jo, swóju wěru naš nowy farař ma, ale žo laže kamjenje, to njewě. "

Zakład toho, až stej mogatej wobej muža nad wódu hyš, jo był, až wobej stej se we wokolinje wuznaej. Stej wěželej, žo kamjenje laže. Chtož co wuspěch měš, musy se nejperwej z napšawdosću na městnje rozestajaš. "Nowy Testament dermo pominaš!", móžoš wšuzi plakatěrowaš, w Chósébusu, w Mnichowje, w Zürichu. Ale posołstwo Jezusa njeměni masu, ale jadnotliwego luža w zgromadnosći kšescijanow. Filip ma nazgónjenja ako posoł w Samariskej. Togodla wě, až wěru do Kristusa móžoš tomu samemu nejlepšej pšibližyš, kenž južo Bogu se modli, dokulaž Jezus jo Bóży syn. Ewangelist Lukas pišo wo etiopiskem pokładniku: "Ten běšo pšišel do Jeruzalema se Bogu módlit." Gaž ten muž módlit se Bogu, musy kšescijan abo Žyd byš a teke jogo maš jo žydojska. Wót nas znajo zawěsće kuždy někogo, kenž jo konwertěrował wót katolskeje do ewangelskeje konfesije abo nawopak. Ale móžnosć, ako kšescijan swóju konfesiju se liche wuzwóliš, wobstoj za nimskich krajnych knězow akle wót lěta 1555. Ga jo žělajuca ludnosć předny raz taku móžnosć měta, njejo mě znate. Žydy w casu Filipa su jano toho ako žydojskego pšipóznali, kenž jo měť žydojsku maš. Z tym jo etiopiski pokładnik předny nam znaty Žyd Afriki. Njejo pšipad, až pózedajo žinsa wjele luži z Etiopiskeje wo azyl w Israelu. Ducej do městaška Gaze cyta komornik kralowki Kandake profeta Jezajasa. To ma wjeliki wuznam za wuspěch Filipa. Žydojstwo, a pózdzej teke kšescijaństwo a Islam, maju swójo Swěte pismo, ale teke tradiciju, wó tekstach takego pisma se rozgranjaš a diskutěrowaš. Filipoju se njezda wužytne, njeznatemu lužoju, kenž Boga njeznajo, wó Jezusu powědaš. Filipus njewabi za wěru do Kristusa pla njewósobinskeje mase w někakem měsće, ale se wuzwóljo krađu takego Afrikanarja, dokulaž cyta Bóže słowa. Aby z nim do rozgrona pšišel, se pšaša: "Rozmějoš ty teke, což cytaš?" Wón pak wótegronijo: "Kak mógu ja to, gaž mnjo nicht to njewucy?" A pšosašo Filipa, aby na wóz stupił a se k njomu sednuł. Filipoju se raži pšez rozgrono, až kralojski pokładnik z Afriki co swóju nowu wěru w Jezusom Kristusa wuznaš z tym, až dajo se dupiš. Na kóncu powěsći pišo Lukas: "Gaž wónej pak z wódy wustupištej, zajži Duch toho kněza Filipa pšec a komornik njewižešo jogo wěcej a šegnješo pó swójej droze z wjaselim." Pósołstwo wó Jezusu Kristusu jo wjasole pósołstwo. Wjasole pósoł jo skerjej witany nježlic górnicy. Nježlic až jo se založyla etiopiska cerkwja jo zajšlo něži 300 lět. Ale to njepowěda pšesíwo wuspěchoju misionstwa w Etiopiskej. Přednu wósadu we Łužycy su sebjě založyli akle w 11. stolěšu. Weto jo wjele wót nas wjasolych kšescijanow. Daj Bog, aby teke w pšichože mógał kuždy wót nas pó swójej droze šegnůš z wjaselim, hejnak předny kšescijan Afriki pšed 2000 lětami. Hamjeń.